

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **PMB – ZOS s. r. o.**
sídlem Křištofova 1443/27, 716 00 Ostrava - Radvanice
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č.j. 34336/17/5200-10421-707161

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 8. 2017, č.j. 34336/17/5200-10421-707161, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Alfréda Šrámka, sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 16. 10. 2017 domáhal zrušení ve výroku rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 12. 1. 2017, č. j. 57960/17/3201-51523-803687 a č. j. 49630/17/3201-51523-803687, platební výměry, jimiž byla žalobci dodatečně stanovena k přímé úhradě daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti, a to za zdaňovací období roku 2013 ve výši 1 908 210 Kč a penále ve výši 381 642 Kč a za zdaňovací období roku 2012 ve výši 1 723 200 Kč a penále ve výši 344 640 Kč.
2. Žalobce uvedl, že ve zdaňovacích obdobích roku 2012 a 2013 svým zaměstnancům poskytoval cestovní náhrady spojené s přijetím zaměstnance do pracovního poměru ve smyslu § 152 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), a to cestovní náhrady za použití soukromých vozidel zaměstnanců při cestě z jejich bydliště do místa výkonu práce a zpět. Tyto náhrady byly zaměstnancům žalobce vypláceny na základě vnitřního předpisu žalobce, účinného od 1. 1. 2011. Podle něj se žalobce zavázal poskytovat svým kmenovým zaměstnancům a osobám, které byly přijaty do pracovního poměru za účelem výkonu práce u uživatele (tj. agenturní zaměstnanci) náhrady jízdních výdajů z bydliště do místa výkonu práce a zpět za použití dopravního prostředku, a to z důvodu nedostatku nabídky na geograficky místním trhu práce, přičemž poskytování těchto náhrad při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru mělo rozšířit okruh osob, které se mohly u žalobce ucházet o přijetí do pracovního poměru. Žalobce z takto poskytnutých zaměstnaneckých náhrad neodvedl zálohu na daň z příjmu ze závislé činnosti ve výši 15%, neboť takovou povinnost neměl, když cestovní náhrady nejsou ve smyslu § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu (dále jen „zákon a daních z příjmu“) nejsou považovány za příjem fyzických osob ze závislé činnosti.
3. Žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že cestovní náhrady při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru jsou od daně z příjmu fyzických osob osvobozeny pouze v případě, že jsou poskytovány zaměstnavateli uvedenými v § 109 odst. 3 zákoníku práce, tedy tzv. veřejnými zaměstnavateli. Dále dle žalovaného, aby byly cestovní náhrady při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru daňově účinným nákladem, musí jít o tuzemské cestovní výdaje.
4. Žalobce namítá, že žalovaný vyšel ze zjištěného skutkového stavu k nesprávnému právnímu závěru co do otázky posouzení, zda náhrady vyplacené zaměstnancům žalobce jsou předmětem daně z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti; rozhodnutí žalovaného

má za nezákonné. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobce také nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, zda důvodem pro posouzení předmětných cestovních náhrad jako zdanitelného příjmu je skutečnost, že žalobce je tzv. soukromým zaměstnavatelem nebo že cestovní náhrady byly vypláceny zaměstnancům s trvalým bydlištěm v zahraničí, nebo obě skutečnosti zároveň.

5. Podle žalobce, proto, aby se cestovní náhrady při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru mohly stát předmětem daně z příjmu, musely by být v první řadě příjmem ve smyslu zákona o daních z příjmu; v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 68/2007-121, dle jehož závěrů *„Finanční náhrady nákladů zaměstnavatele, které nevznášejí do majetkové sféry subjektu (zaměstnance) navýšení majetku (§ 6 odst. 7 zákona o daních z příjmu), nemohou být předmětem daně. To je kritérium, které musí být při zkoumání charakteru „příjmu“ pro účely zdanění vždy zkoumáno.“*. Touto otázkou se však správce daně ani žalovaný nezabývali. Žalobce má přitom za to, že nedošlo k navýšení majetkové sféry zaměstnance, neboť se jim pouze kompenzovaly náklady spojené s dojížděním za prací.
6. Žalobce má za to, že byly splněny podmínky § 6 odst. 7 zákona o daních z příjmu, když náhrada cestovních výdajů byla poskytována zaměstnancům v souvislosti s výkonem činnosti, ze které plyne příjem ze závislé činnosti – takovou činností je vykonávání činnosti v pracovním poměru u žalobce – a zároveň, náhrada cestovních výdajů byla poskytována do výše stanovené nebo umožněné zvláštním předpisem pro zaměstnance veřejného zaměstnavatele, kdy takovýmto předpisem je zákoník práce. Ten v § 177 definuje podmínky a limity pro poskytování náhrad cestovních výdajů při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru. Uvedené ustanovení se užije pro posouzení, zda je plnění poskytované tzv. soukromými zaměstnavateli jako cestovní náhrada příjmem fyzických osob ze závislé činnosti ve smyslu § 6 zákona o daních z příjmu.
7. Cestovní náhrady ze strany žalobce byly poskytovány v souladu s § 165 zákoníku práce, když zaměstnanci užívali svá soukromá vozidla na žádost zaměstnance a sazby náhrad za 1 km byly stanoveny v souladu s § 157 odst. 4 zákoníku práce a příslušného prováděcího předpisu. Zroveň byly náhrady poskytovány do doby než zaměstnanec nebo člen jeho rodiny nebo jiná fyzická osoba, kteří s ním žijí ve společné domácnosti, získají v obci místa výkonu práce přiměřený byt, nejdéle však 4 roky a v případě pracovního poměru na dobu určitou, nejdéle do skončení tohoto pracovního poměru.
8. Žalobce dále namítá nesprávné právní posouzení daňové účinnosti poskytnutých cestovních náhrad při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru, kdy zákon o daních z příjmu v § 24 odst. 2 písm. zh) ve spojení s § 24 odst. 1 stanoví, že výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů jsou také náhrady cestovních výdajů do výše stanovené zvláštním právním předpisem.
9. K závěru žalovaného ohledně možnosti poskytovat cestovní náhrady při přijetí do zaměstnání pouze zaměstnancům s bydlištěm v tuzemsku žalobce uvedl, že žádný takový požadavek není ze strany zákoníku práce kladen. Ustanovení § 177 a § 165 zákoníku práce upravuje podstatu institutu cestovních náhrad při přijetí do zaměstnání, přičemž neuvádí podmínku, že by se bydliště zaměstnance muselo nacházet v tuzemsku. Takový závěr by byl navíc v rozporu s právem EU, zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 ze dne 5. 4. 2011, o volném pohybu pracovníků uvnitř unie. V důsledku výkladu a aplikace žalovaným by došlo k daňové diskriminaci zaměstnanců zaměstnaných

u tzv. soukromých zaměstnavatelů a zároveň k diskriminaci tzv. soukromých zaměstnavatelů, kteří by byli zcela bezdůvodně znevýhodněni, když by nemohli potenciální zaměstnance motivovat poskytnutím daňově neutrálních cestovních náhrad při přijetí do zaměstnání. Zároveň by došlo k diskriminaci občanů jiných členských států EU, kterým by bylo bezdůvodně a nezákonně odepráno daňové zvýhodnění oproti občanům ČR.

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadené rozhodnutí; má za to, že rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, s. j. 5 Afs 68/2007-121, na který odkazuje žalobce, se týká ust. § 6 odst. 7 písm. b) – d) zákona o daních z příjmů; uvedené případy neobsahují specifikaci zaměstnavatele, který náhrady vyplácí, na rozdíl od písm. a) citovaného ustanovení. Žalovaný má za to, že nárok na přiznání náhrad cestovních výdajů podle ust. § 177 zákoníku práce přísluší zaměstnancům zaměstnavatele uvedeného v § 109 odst. 3 zákoníku práce; žalobce však takovým zaměstnavatelem není. Podle žalovaného byly předmětné cestovní náhrady poskytované žalobcem toliko právem zaměstnance vyplývajícím z vnitřního předpisu zaměstnavatele a je třeba je považovat za nadstandardní plnění ze strany zaměstnavatele, tj. za bonus zaměstnance sjednaný vnitřním předpisem ve smyslu § 24 odst. 2 písm. j) bod 5 zákona o daních z příjmu. Postup žalovaného nebyl v rozporu s právem Evropské unie.

Zjištění z obsahu správních spisů

11. Ze správních spisů soud zjistil, že u žalobce byla dne 17. 9. 2014 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období roku 2012 a 2013. Z výsledků této kontroly, zachycených ve Zprávě o daňové kontrole ze dne 4. 1. 2017 vyplývá, že správce daně zvýšil žalobci vypočtené zálohy na daň z příjmů fyzických osob v roce 2012 a 2013 tak, že za rok 2012 určil částku zálohy na daň k doplacení ve výši 1 723 000 Kč a za rok 2013 ve výši 1 908 210. Správce daně dospěl k závěru, že cestovní náhrady, které byly žalobcem poskytovány dle § 177 zákoníku práce lze považovat pouze za nadstandardní plnění ze strany zaměstnavatele, přičemž z hlediska zaměstnanců se jedná o příjem, který není vyloučen z předmětu zdanění dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o daních z příjmu.
12. Dne 12. 1. 2017 byl správcem daně vydán dodatečný platební výměr č.j. 49630/17/3201-51523-803687, kterým byla žalobci dodatečně stanovena k přímé úhradě daní z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2012 ve výši 1 723 200 Kč. Téhož dne byl správcem daně vydán dodatečný platební výměr č.j. 57960/17/3201-51523-803687, kterým byla žalobci dodatečně stanovena k přímé úhradě daní z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 ve výši 1 908 210 Kč.
13. K odvolání žalobce proti uvedeným platebním výměrům rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Dle žalovaného předmětem sporu bylo v dané věci posouzení, zda náhrady vyplacené zaměstnancům žalobce na základě předloženého vnitřního předpisu za použití vlastního motorového vozidla k uskutečnění cest z bydliště zaměstnanců v zahraničí do sjednaného místa výkonu práce byly v předmětných zdaňovacích obdobích předmětem daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že přiznání cestovních náhrad podle § 177 zákoníku práce přísluší zaměstnancům zaměstnavatele, který je uveden v § 109 odst. 3 zákoníku práce, přičemž žalobce takovým zaměstnavatelem není. Nelze tedy podle žalovaného akceptovat tvrzení žalobce, že náhrady byly poskytovány podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákoník práce.

Nadto, poskytování náhrad cestovních výdajů podle § 152 písm. f) zákoníku práce je upraveno v § 177 zákoníku práce, který odkazuje na § 165 zákoníku práce, přičemž se jedná o ustanovení týkající se tuzemských cestovních výdajů. Jestliže byly poskytovány náhrady cestovních výdajů zaměstnancům z bydliště v zahraničí do místa výkonu práce, nejsou vyplacené částky daňově účinným nákladem zaměstnavatele dle § 24 odst. 2 písm. zh) zákona o daních z příjmu. Žalobcem poskytnuté náhrady je třeba považovat za příjem zaměstnance plynoucí v souvislosti s výkonem činnosti, ze které plyne příjem podle § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmu a který není vyloučeným příjmem dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o daních z příjmu.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Dne 28. 11. 2018 proběhlo u podepsaného soudu ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.
16. Dle § 6 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů, příjmy ze závislé činnosti jsou příjmy plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem činnosti, ze které plynou příjmy podle písmen a) až c), bez ohledu na to, zda plynou od plátce, u kterého poplatník vykonává činnost, ze které plyne příjem ze závislé činnosti, nebo od plátce, u kterého poplatník tuto činnost nevykonává.
17. Dle § 6 odst. 7 písm. a) za příjmy ze závislé činnosti se nepovažují a předmětem daně, kromě příjmů, které nejsou předmětem daně podle § 3 odst. 4, dále nejsou náhrady cestovních výdajů poskytované v souvislosti s výkonem činnosti, ze které plyne příjem ze závislé činnosti, do výše stanovené nebo umožněné zvláštním právním předpisem pro zaměstnance zaměstnavatele, který je uveden v § 109 odst. 3 zákoníku práce, jakož i hodnota bezplatného stravování poskytovaná zaměstnavatelem na pracovních cestách; jiné a vyšší náhrady, než stanoví tento zvláštní právní předpis, jsou zdanitelným příjmem podle odstavce 1, zákona o daních z příjmů.
18. Dle § 109 odst. 3 zákoníku práce, plat je peněžitě plnění poskytované za práci zaměstnanci zaměstnavatelem, kterým je
 - stát
 - územní samosprávný celek
 - státní fond
 - příspěvková organizace, jejíž náklady na platy a odměny za pracovní pohotovost jsou plně zabezpečovány z příspěvku na provoz poskytovaného z rozpočtu zřizovatele nebo z úhrad podle zvláštních právních předpisů,
 - školská právnická osoba zřízená Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, krajem, obcí nebo dobrovolným svazkem obcí podle školského zákona, nebo
 - regionální rada regionu soudržnosti,
 s výjimkou peněžitě plnění poskytovaného občanům cizích států s místem výkonu práce mimo území České republiky.
19. Dle § 152 odst. 1 písm. f) zákoníku práce, který je obsažen v Části sedmé, Hlavě I zákoníku práce – „Obecná ustanovení o náhradách poskytovaných zaměstnanci v souvislosti s

výkonem práce“ (§ 151 - § 155), cestovními výdaji, za které poskytuje zaměstnavatel zaměstnanci cestovní náhrady, se rozumí výdaje, které vzniknou zaměstnanci při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru.

20. Dle § 165 odst. 1 zákoníku práce, je-li zaměstnanec přeložen nebo dočasně přidělen k jinému zaměstnavateli do jiného místa výkonu práce, než bylo sjednáno v pracovní smlouvě, které je současně odlišné od bydliště zaměstnance, přísluší mu náhrady ve výši a za podmínek stanovených v § 157 až 164. Jestliže se zaměstnanec denně vrací do bydliště, doba strávená v tomto místě se nezapočítává do doby rozhodné pro poskytování stravného.
21. Dle § 177 odst. 1, 2 zákoníku práce, je-li zaměstnavatelem sjednáno, popřípadě vnitřním předpisem stanoveno poskytnutí náhrady při přijetí do zaměstnání v pracovním poměru nebo přeložení do jiného místa, mohou se tyto náhrady poskytovat až do výše a rozsahu podle § 165. Náhradu podle odstavce 1 může zaměstnavatel zaměstnanci poskytovat do doby, než zaměstnanec nebo člen jeho rodiny a jiná fyzická osoba, kteří s ním žijí v domácnosti, získají v obci místa výkonu práce přiměřený byt, nejdéle však 4 roky, a jde-li o pracovní poměr, který je sjednáván na dobu určitou, nejdéle do skončení tohoto pracovního poměru.
22. Na prvním místě musí krajský soud přisvědčit žalobci v jeho námitce, že z ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o daních z příjmů v žádném případě neplyne, že by se vyloučení náhrad cestovních výdajů poskytovaných v souvislosti s výkonem činnosti, ze které plyne příjem ze závislé činnosti vztahovalo pouze na náhrady poskytované zaměstnancům zaměstnavatele uvedeného v § 109 odst. 3 zákoníku práce (tedy tzv. „veřejného zaměstnavatele“). Z § 6 odst. 7 písm. a) totiž plyne jen a pouze to, že za příjem se nepovažují a předmětem daně nejsou cestovní náhrady do výše stanovené nebo umožněné zvláštním právním předpisem pro zaměstnance zaměstnavatele, který je uveden v § 109 odst. 3 zákoníku práce. Tedy jinými slovy, náhrady cestovních výdajů takto poskytnuté, které dosahují maximálně výše náhrad poskytovaných podle zákoníku práce zaměstnancům tzv. veřejného zaměstnavatele předmětem daně nejsou; dani podléhají až náhrady, které uvedenou maximální výši přesahují, a to bez ohledu na to, zda lze zaměstnavatele zařadit do kategorie tzv. veřejných zaměstnavatelů či nikoliv. Jiný výklad uvedené právní normy by vedl k nepřipustné diferenciaci daňových subjektů, a to jak zaměstnanců, tak zaměstnavatelů. Nadto má krajský soud za to, že citované ustanovení ani jiný než právě uvedený výklad nepřipouští.
23. Jestliže ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o daních z příjmů odkazuje co do výše poskytovaných náhrad, které jsou vyloučeny ze zdanění, na definici tzv. veřejných zaměstnavatelů § 109 odst. 3 zákoníku práce, je logicky při zjišťování přípustné výše náhrad na místě postupovat podle ustanovení zákoníku práce, která primárně dopadají na poskytování náhrad tzv. veřejnými zaměstnavateli; tedy jedná-li se v daném případě o náhrady cestovních výdajů v souvislosti s přijetím zaměstnance do zaměstnání, je nutné aplikovat ustanovení § 177, který co do rozsahu (výše) poskytovaných náhrad odkazuje na § 165 zákoníku práce; toto ustanovení pak odkazuje na § 157 – 164 zákoníku práce. Z uvedeného ale nelze dovozovat, že by se uvedená ustanovení co do posouzení výše náhrad, jež nepodléhají zdanění, vztahovala pouze na poskytování náhrad zaměstnancům tzv. veřejného zaměstnavatele. Jedná se pouze o postup, kterak onu přípustnou výši pro posouzení vyloučení zdanění stanovit.

24. Taktéž nelze přijmout výklad žalovaného, podle kterého se uvedená ustanovení týkají pouze tzv. tuzemských cest. Opět, shora citovaná ustanovení pouze udávají cestu vedoucí ke stanovení přípustné výše náhrad vyloučených ze zdanění, a to v zásadě bez ohledu na to, o jaké cestovní náhrady (tedy zda tuzemské či zahraniční) se jedná. Nelze dovozovat, že pokud je odkazováno na ustanovení, jež se nacházejí v té části zákoníku práce, která se týká tuzemských pracovních cest, že ze zdanění podle zákona o daních z příjmů jsou vyloučeny pouze náhrady tuzemských cest. Uvedená podmínka by totiž musela být obsažena přímo v zákoně o daních z příjmů. Takový excesivní výklad provedený správcem daně a žalovaným považuje krajský soud za nepřipustný, narušující zásadu stanovenou čl. 11 odst. 5 Listiny, tedy, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona. Navíc, je zřejmé, že žalobce poskytoval cestovní náhrady v souladu s § 152 odst. 1 písm. f) zákoníku práce, tedy dle ustanovení obecného, určující obecné podmínky poskytování cestovních náhrad zaměstnancům. Oproti tomu ustanovení týkající se poskytování náhrad za zahraniční cesty je ve vztahu k uvedenému ustanovení ustanovením speciálním. Tedy v souhrnu, cestovní náhrady za zahraniční cestu poskytnuté zaměstnanci do výše stanovené zákoníkem práce pro zaměstnance zaměstnavatele spadajícího pod výčet § 109 odst. 3 zákoníku práce, nejsou předmětem zdanění dle § 6 odst. 1 zákona o daních z příjmů; předmětem mohou být až náhrady uvedenou výši překračující. Soud také přisvědčuje žalobci, že je třeba respektovat názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 68/2007-121; na rozdíl od žalovaného má soud za to, že uvedené závěry dopadají také na projednávanou věc.

Závěr a náklady řízení

25. Z uvedených skutečností vyplývá, že žalovaný založil napadené rozhodnutí na nesprávném výkladu právních předpisů a jeho rozhodnutí je tedy nezákonné. Krajský soud proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem	
I)	odměna za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.
1)	příprava a převzetí věci	
2)	sepis žaloby	9 300 Kč
3)	účast u ústního jednání	
II)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.
	vypočtených pod písm. II)	900 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku) 15 342 Kč.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského

soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 28. listopadu 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu